

§ 8 for Præster, noget i Lighed med den § 8, som gælder for Lærerne, altsaa en Adgang for Menighederne til at blive af med en Præst, som de er i dybtgaaende Uoverensstemmelse med, og det kan vistnok siges, efter det Kendskab jeg har vundet til Forholdene i den Tid, jeg har ledet Kirkeministeriet, at der er ret dybtgaaende Uoverensstemmelser mellem adskillige Menigheder og deres Præster. Det synes ogsaa at være noget i Overensstemmelse med Menighedernes Ret til at være i hvert Fald i høj Grad medvirkende ved Kaldelsen af Præster, at de ogsaa faar en Ret til at komme af med dem, naar der saadan har vist sig dybtgaaende Uoverensstemmelser, som maa skønnes ikke at kunne hæves, men maa skønnes at ville være ved og derved lægge Hindringer i Vejen for et frugtbart Arbejde fra Præstens Side i den paagældende Menighed; men Sagen har sine store Vanskeligheder, thi der maa jo tages Hensyn til, at Ordets frie Forkyndelse ikke lider Skaar derved, og at der ikke bliver lagt en unødvendig Tvang paa Præsterne i Udøvelsen af deres præstelige Gerning. Jeg tror, der vil være større Vanskeligheder ved at finde en tilfredsstillende Formulering af en saadan Bestemmelse for Præsternes Vedkommende end for Lærernes Vedkommende, men jeg sysler selv med Spørgsmaalet, og det skal blive taget under Overvejelse, idet jeg mener, det er et Spørgsmaal, som tidligere eller senere maa løses — jeg havde haabet, at Staten kunde være blevet fri for at beskæftige sig med dette indre kirkelige Spørgsmaal, vil jeg kalde det, ved at der blev nedsat et Udvalg til at beskæftige sig med Forholdet mellem Staten og Folkekirken, men dette er jo foreløbig hindret ved den Afstemning, som i Gaar fandt Sted i Landstinget.

Det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen har dernæst omtalt nogle Forhold vedrørende Grønland og gjort nogle Bemærkninger angaaende Gennemførelsen af den i Samlingen 1924—25 vedtagne Lov om Grønlands Styrelse for Kirkeministeriets Vedkommende. Han siger, at det var hele Rigsdagens og det paagældende Folketingsudvalgs Hensigt, at „de Sager, der er henlagt under Kirkeministeriet, behandles paa en saadan Maade, at det staar fast, at Afgørelsen af selve Behandlingen ligger i Kirkeministeriet, kun bortset fra de Tilfælde, hvor nye økonomiske Krav stilles“. Dette kan ikke have været Rigsdagens Hensigt. I Lovens § 4 staar

der, at „Direktøren er nærmeste foresat for de grønlandske Landsfogder samt for de i Grønland ansatte Provster og Skoleinspektøren“ — en saadan Stilling fik vi jo netop ved den omtalte Lov —, „forsaa vidt angaar de Kirke- og Skolevæsenet vedrørende Sager, der er af økonomisk Art, og som opføres paa det grønlandske Budget“. Der staar ikke et Ord om, at Direktøren kun er de paagældendes nærmeste foresatte i de Tilfælde, hvor nye økonomiske Krav stilles. Dette lille Ord „nye“ er en — maaske ubevidst — Indsmugling af det ærede Medlem, og Smugleri er jo ikke nogen rigtig agtet Næringsvej. Loven kan ikke forstaas paa den Maade. I Henhold til de følgende Ord i den paagældende Paragraf har Kirkeministeren fastsat nærmere Regler paa dette Omraade. Disse Regler er meddelt Rigsdagens Grønlandsudvalg i en Skrivelse fra Kirkeministeriet af 2. August d. A. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse de afgørende Ord i denne Skrivelse: „Ved den nye Lov er et betydeligt større Antal Sager“ — nemlig end det før var Tilfældet — „undtaget fra de Sager, i hvilke Direktøren er Provsternes og Skoleinspektørens nærmeste foresatte, og Ministeriet har derfor til Hensigt“ — denne Hensigt er senere udført — „at meddele de grønlandske Provster, at alle Sager, der ikke er af økonomisk Art, i Fremtiden ikke skal indsendes til Direktøren, men til Biskoppen, der derefter lader sig Sagerne forelægge af Lektor. Biskoppen sender derefter Sagerne til undertegnede Minister, der, efter at have gjort sig bekendt med den, afgiver den til Grønlands Styrelse, hvor den nærmere Behandling og Ekspedition finder Sted, efter at de vigtigere Sager er forelagt for Ministeren af Direktøren.“ Altsaa, Forretningsgangen er denne, at i alle de Sager, som ikke er af økonomisk Art, gaar Skrivelserne fra Provsterne og Skoleinspektøren, naar vi en Gang faar en saadan, til Biskoppen og bliver forelagt ham af Lektor; naar Biskoppen har gjort sine Bemærkninger til de forskellige Sager, sendes de til Kirkeministeren, som selv gennemgaar dem og naturligvis — selv om det ikke staar i Skrivelsen — gør Bemærkninger i hvert enkelt Tilfælde om, hvilke Sager han overlader til Direktørens Afgørelse, og hvilke Sager han senere ønsker sig forelagt af Direktøren, eventuelt efter at Erklæring er indhentet fra Kirkeministeriets Departement, som behandler de kirkelige Sager i det øvrige Land. Man